

Jézus – minden reménységünk középpontja

Minden nŕv kŕzŕtt, amelyet valaha gyermeknek adtak, van egy, amely magŕnyosan, egyedŕl ŕll, mozdŕthatatlanul. Bŕr ma trŕfa vagy eskŕ tŕrgyŕt is kŕpezheti, mŕgis eljŕn majd az a nap, amikor minden tŕrd, mennyen ŕs fŕldŕn egyarŕnt meghajol e nŕv viselŕje elŕtt, aki kirŕlyok Kirŕlya ŕs uraknak Ura. Ez az a nŕv, amely ŕletŕnket megtartja; ez a nŕv a zŕloga annak, hogy utunk vŕgŕn biztonsŕjban partot ŕrŕnk.

Jŕzus.

Őt fogjuk

dicsŕni egy ŕrŕkkŕvalŕsŕgon keresztŕl. Az egŕsz vilŕg nem bŕrnŕj el azt a kŕnyvmennyisŕget, amelyet Rŕla ŕrni lehetne (Iŕsd Jn 21:25). ŕgy jogos a kŕrdŕs, hogy mi vajon mit ŕrhetŕnk el egy ilyen rŕvid cikkben? Nos, ŕgy gondolom, hogy vŕlaszt kaphatunk a kŕt legfontosabb kŕrdŕsre: Kicsoda Jŕzus? Mit tett Jŕzus?

ŕ

Kicsoda Jŕzus?

Maga Jŕzus

tette fel ezt a kŕrdŕst: ŕŕTi pedig kinek mondotok engem?" (Mt 16:15). ŕvszŕzadok ŕta, emberek milliŕit, nŕket ŕs fŕrfiakat egyarŕnt foglalkoztatja Jŕzus szemŕlye. Alacsony szŕrmazŕsŕ nŕjŕreti ŕcs, vŕndor Gyŕgyŕ-tŕ ŕs Prŕdikŕtor, akit a rŕmaiak keresztre feszŕtettek - kicsoda Ő valŕjŕban? Egy jŕ ember? Egy nagy ember? Prŕfŕta? Mŕrtŕ-r? A legjobb ember, aki valaha is ŕt? Mondhatsz egy dolgot, vagy szŕzat, de akkor sem leszel kŕpes megadni Neki a kellŕ tiszteletet, csak lekicsinyled Őt. A taps, amellyel mŕsokat mŕtathatsz, lealacsonyŕ-tja Őt.

Ő ennŕl

tŕbbnek tartotta magŕt. Nemcsak egyszerŕ embernek, hanem az Emberfiŕnak. Az ŕltala elŕnyben rŕszesŕ-tett elnevezŕs a Dŕniel (7:13-15) ŕs az Ezŕkiel (2:1, 3, 6, 8) kŕnyvŕben olvashatŕ Iŕtomŕsokkal hozza kapcsolatba szemŕlyŕt.

Talŕn ŕppen

ezŕrt Pŕl apostol a mŕsodik ŕdŕmnak nevezte Jŕzust (1Kor 15:45), aki szerinte egy ŕj faj, egy ŕj emberisŕg ŕlŕn ŕll, ŕs jŕra fordŕ-t mindent, ami az elsŕ ŕdŕmmal elveszett.

ŕdŕmhoz

hasonlŕan, a nŕjŕreti Jŕzus is test ŕs vŕr volt (Zsid 2:14). Igazi ember Iŕvŕn,

szennvedett a melegtől és a hidegtől, a fájdalomtól és az öhségtől, a bánattól és a ká-sértéstől, és legvagyál magájtól a haláltól is.

Azonban a

Szent-írás tanúsága és a Jézust ismerők bizonygátéle szerint Jézus tőbb volt, mint ember. Amikor Péter felkiáltott, hogy "ÉzTe vagy a Krisztus, az Őlő istennek Fia", akkor Jézus nem javította ki őt, hanem a kávetkezőket mondta: "ÉzBoldog vagy Simon, Jánának fia, mert nem test és vér jelentette ezt meg náked, hanem az Őn mennyei Atyám" (Mt 16:16-17).

és ez a

mozzanat a kereszténység botránykve: az rkkval³ Isten a nízireti cs szemelyben jtt le a Fldre, belépett az időbe és testet ttt. Feljlltotta kázttánk sájtort, osztozott elveszettségánkben és megtt voltunkban, és egy lett kázttánk. ÉzKezdetben vala az Ige, és az Ige vala az Istennel, és Isten vala az Ige... és az Ige testt lett és lakozk mi kázttánk" (Jn 1:1, 14).

Á

Mi tett Jézus?

Soha ember úgy

nem szlt, mint Jézus (Jn 7:46); soha ember úgy nem lt, mint Jézus. ÉzSzájeljt jst tón" (ApCsel 10:38) - gygytotta a beteget, elvitte a j hrt a szegényeknek, megldotta a gyermekeket, tpllta az Őhezöket és feltámasztotta a holtakat a halálból. Micsoda példamutatás Őletet lt Jézus! Gyengéd volt és kedves, arra ttrekedett, hogy a kázttte Őlő embereket felemelje.

Azonban

bármilyen példamutatás Őletet lt a Megváltás, az szszvetség r-ri májsra helyezték a hangsúlyt. Mind a nagy evangélium kázttppontjában Jézus szenvedésé - a Golgotához vezető események. Normális kázttlmények káztttt, kázttvetőinek szögyenkezniük kellett volna Jézus halála miatt. A keresztények mégsem próbálták meg elrejteti a keresztet, és nem magyarázkodtak miatta. Ehelyett inkább felmagasztalták: ÉzNkem pedig ne legyen májsban dicsekedsem, hanem a mi Urunk Jézus Krisztus keresztjében, aki által nkem megfeszített, és Őn is a világnak" (Gal 6:14). ÉzMert nem végeztem, hogy egybről tudjak ti kázttetek, mint a Jézus Krisztusról, mégpedig mint megfeszített" (1Kor 2:2).

Jézus

szolgálatának megbotrájkozatás mozzanata: keresztalála. A Szent-írás azonban azt rja, hogy miként Jézus Isten volt szletésben, Őletben és szolgálatában, úgy Isten volt a halálában is. Jézus halála nem kudarc volt, Őppen ellenkezőleg, kázttése véghezvitelnak megkoronázása. Halála által, Isten részesváltó váltótt bánatunknak és reményvesztettségünknek, bűnösségünknek és

elkeseredettséggel, halálunknak. Isten megáldotta, magára vette az emberi élettel járó tapasztalatokat, és megszabadított minket (1Pt 2:24-25; 2Kor 5:18-19). És Krisztussal egybent, ahogy mi megérdemelnénk, hogy mi olyan bűnösökben éljünk, amelyet Ő kapott. Eltávolította tőlünk a mi bűneinket, amelyekben semmi szépség sem volt, hogy mi felmentést kapjunk az Ő igazságától, amelyben nekünk semmi szépségünk nincs. Elszenvetted a mi halálunkat, hogy mi elnyerhessük az Ő életet, és [...] és az Ő sebeivel gyógyuljunk meg" (Jézus levele, 16-17. old.)

A mi áldvbizonyosságunk nem a saját szemünkben van, hanem Jézusban, nem abban, hogy mi mit teszünk, hanem abban, hogy Ő mit tett. Benne teljeseek vagyunk (Kol 2:10), mert Ő a mi igazságunk, szentségünk és vilátságunk (1Kor 1:30). Jézus szolgálata azonban nem történt a Golgotán. Feláldozta magát, majd felment a mennybe, ahol hatalmas Főpapunkként végzi további szolgálatát (Zsid 8:1-2). Ő a nagy Bárány, aki hamarosan újra eljön. De ezáltal már nem azért, hogy a bűnnel foglalkozzon, hanem hogy ártvegye jogos uralmát és megszabadítsa népét (Zsid 9:27-28).

A világ eseményei hamarosan tetőpontjukhoz érnek. A jó és a rossz - Krisztus és Sátán - közötti nagy küzdelem hamarosan véget ér, és egy új nékelhetjük a mennyei lányokkal, hogy: "És az a megilletett bárány, hogy vegyen erőt és gazdagságot és bűncsességet és hatalmasságot és tisztességet és dicsőséget és áldást" (Jel 5:12).

Á

William G. Johnsson